

За інженерні кадри

ЩОТИЖНЕВА ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 28 (488)

П'ятниця, 25 вересня 1992 року.

Телефони редакції:
4-74-17, 22-68.

ОСЬ ТАК
ЖИВЕМО

Запитай

у комп'ютера

Чи скоро в інституті настане той час, коли за потрібною інформацією про якусь справу тобі не треба буде бігти чи дзвонити, приїждати, у бухгалтерію, канцелярію, бібліотеку, відділ постачання, коли ти зможеш про все це запитати в комп'ютера?

Не скоро, але настане.

В ВПІ йде активна розробка комп'ютерної мережі, яка має з'єднати в один своєрідний інформаційний організм всі служби. Розпочалася вона, природно, з науково-дослідної частини і обчислювального центру. Вже «закільцьовано» сюди 9 комп'ютерів. Роботи тривають. Головним координатором і ідеологом комп'ютеризації вузу призначено заступника проректора з науково-дослідної роботи С. А. Яблочкова, а його замож — керівника обчислювального центру В. І. Шолохова.

Буде своя друкарня

В умовах ринку все дорожчає. Найелементарніший приклад. В 1990 році випуск нашої газети «За інженерні кадри» обходився інституту в 1880 карбованців за рік, в 1991-му — в 4098 карбованців, а сьогодні не газета, а один-єдиний її номер обходиться уже в 5600 карбованців. І це — не межа. Обласна друкарня диктує ціни, виходячи з власних інтересів і незважаючи на інтереси тих, хто корис-

тується її послугами. Інших слів, ніж «обурлива сваволя монополіста» до цього факту ми підібрати не можемо.

Тим часом, інституту доводиться видавати не одну лиш газету — бланки, довідники, рекламні оголошення і т. д. і т. п. Одне, слово, широка палітра інтересів. В цьому зв'язку ректорат вирішив, що треба запровадити власну видавничу справу. Буде придбана своя друкарня, яка обійдеться нам у півтора мільйона карбованців. Треба сподіватись, що ці гроші швидко повернуться до нашої каси. Ну, а якості роботи нової друкарні ми невдовзі оціните самі — першим її виданням буде газета «За інженерні кадри».

Хочеш стати дипломатом?

Будь ласка! Допоможе в цьому інженерний диплом, а ще — знання іноземної мови — будь-якої європейської, китайської, японської, хінді.

Молодий український державі для роботи в посольствах та іноземних представництвах потрібні інженери. Отже, хто знає мову, звер-

тається в ректорат. Нема сумніву, пальма першості тут за тими, хто уже працював на викладацькій та інженерній роботі за рубежом.

Наші інтереси в банку

Вінницький політех — не найбільший клієнт банку. Гроші (і неمالенькі) у нього є. Правда, інколи вони лежать, чекаючи своєї черги. А відомо, що гроші тільки тоді працюють, коли вони в обороті. То ж банк і попросив нашого ректора дозволити, щоб інститутські кошти не лежали, а трудилися — від цього йтимуть певні проценти.

Ректор погодився. І ось наслідок: «набігло» понад 300 тисяч карбованців.

Отже, сума. А що, коли придбати три акції по сто тисяч і вступити в акціонерне банківське товариство?

Ректорат підтримав цю ідею. Вона вигідна тим, що будемо мати пристойний «навар» на процентах. Ну, а в перспективі (не святі горшки ліплять) чого доброго, інститут стане ще й самостійним банкіром.

На харчі спортсменам

Що таке сьогодні 6 купонів?

Крихітна булочка на один зуб. Але саме стільки виділяється на додаткове харчування спортсменам в дні активних тренувань. Від такого «підхарчовування» до рекордів, звичайно, не один крок, а багато-багато миль.

Завкафедрю фізкультури ВПІ Я. І. Кулик запросив у ректорату допомоги: «Дайте хоча б по 40—50 купонів!»

Зважаючи на те, що спортсменів, котрі беруть участь в престижних змаганнях, у нас не дуже густо, вирішено виділяти по 75 купонів на кожного.

І ще цікавинка — цю суму запропонувала Зинаїда Мефодіївна Знатнова — наш головний бухгалтер, за посадою «найкупіша» в інституті жінка.

Про гвинти і гайки

В знаменитого чехівського «Зловмисника», який від-

кручував гайки на залізниці, щоб робити з них грузила для риболовлі, знайшлися послідовники в нашому інституті. Тільки недавно ми писали, що гуманітаризація технічної освіти в стінах культурно-художнього центру принесла добрі плоди — студенти не лишалися на столах традиційних автографів зразка «Петя плюс Катя — Любов». Столи тут чисті. Клопіт підпозв'язав з іншого боку — чистенькі столи незабаром можуть зовсім розвалитись; хтось з дивовижною наполегливістю і послідовністю відкручує гвинти і гайки, якими вони тримаються купи.

Хто цей «хтось» — нема двозначної думки — тільки той, хто за столом сидить. Після деякого, не дуже складного аналізу, вдалося з'ясувати, що гайки і гвинти йдуть не на грузила, як у чехівського героя, а на діло ще більш прозаїчне. Розкрити секрет поки-що не будемо, але ті, хто має цей гріх на совісті, можуть мати великі прикраси — аж до виключення з інституту за свідоме й умисне псування інститутського майна.

БЕЗ РОМАНТИКИ, ЗАТЕ З ГРІШМИ

Ще минулого року такі заголовки, як «Літо в спецівці» рясніли на сторінках газет, особливо молодіжних. Рясніли тому, що на літо в колгоспи, радгоспи, на різні будови їхали тисячі студентських будівельних загонів. За великим рахунком, це були робочі об'єкти справжньої молодіжної романтики. Скажімо, наш інститут минулого року виїжджав у дорогу 40 будівельних загонів, а нині їх було всього-навсього сім.

Від чого ж таке раптове і масове «вивітрювання» романтичних поривань з молодих сердець?

Намік Абдулаєв, кийкий очолює центр студентського підприємництва під дахом нашого інституту, вважає, що це впливи тієї, на жаль, не найліпшої економічної ситуації, що створилася в країні. Замовлень на жилаві студентські руки знову було хоч відбавляй, але охочих їхати на будови і працювати зрання до смеркання, виявилось небагато. Вдалося сформулювати сім загонів, а це загалом десь 90 чоловік. Нема вже чисто факультетських формувань. Об'єднувались, як виходило.

Сказав своє слово ринковий прагматизм. — Нащо мені надириватися за 20 тисяч карбованців у місяць, — перепитували Абдулаєва, — якщо я поїду до Москви, наберу якихось дефіцитів, привезу на Україну, продам і днів за десять матиму стільки ж або й більше?

Резонно?

Може й так. Але ці аргументи дуже болісно колять душу. Ми до них ще не звикли. Легкі гроші, які дістаються не працею, а елементарною спекуляцією, випрацюють споживачу філософію, коли інженерна і, власне, будь-яка інша праця стає неперспективною і не вигідною.

Тим приємніше називати сьогодні прізвиська командира загону «Будівельник» Григорія Мазура та його товаришів Сергія Карпишина, Василя Черпахи, які спорудили за літо великий корінник у селі Гоноратці Оратівського району і чули на свою адресу багато добрих слів. В Шаргородському районі слашний слід по собі лишили роботящі студенти з загону «Скорпіон» під керівництвом Олександра Дідика. І трудилися до пуття, і заробили, відповідно, 40—45, а то й 50 тисяч за літо. На одного це, погодьтесь, таки досить непогано.

Правда, нема тепер змагань кращих за професією, нема дзвону литавр і помпезних рапортів — ніщо не заважає, все — в ім'я роботи. Добре це чи погано?

Мабуть, не зовсім добре. Пісний борщ, в принципі, теж їжа, але приправлений, присмачений жиром і спеціями — не йде ні в яке порівняння. Не все у тих традиціях, що наживались багатьма роками студентської романтики, є неприйнятним для сьогодення. Треба сподіватись, що дещо з нього

все-таки вернеться знову. Голий прагматизм — будинок без прикрас, а ми таке вже проходили, ми так уже будували. І знаємо, що з того вийшло. Не можна знову усе починати з нуля.

Чи буде в цьому плані щось міняти Намік Абдулаєв і його центр студентського підприємства?

Він ще не знає. Штат — центру — лиш три особи. Отже, тільки-тільки зводяться на ноги, накопичують кошти, завоюють, так би мовити, економічний авторитет, щоб студент побачив, що вони можуть. В жовтні кращі будзагони будуть премійовані — домовляються про семиденні путівки для них у Польщу, Угорщину, Болгарію. В планах також — багато задумів щодо поліпшення побуту. Як керівник бізнесової справи, Намік Абдулаєв не схильний розсекречувати своїх намірів передчасно, але йдеться про оренду тренажерних залів для занять спортом по 3—4 години двічі на тиждень в одній з нових фірм. Розраховують також впроваджувати у виробництво деякі студентські розробки — зроблено уже реальні кроки, є тверді домовленості щодо майбутнього.

— Таким чином, ніякої романтики?

— Не все зразу, — відповідає Намік. — Головне — утердитись, набратись сили, а далі будемо виходити з наявних можливостей.

В. ІВЧЕНКО.

МОЖНА без сумніву сказати, що держава взялася серйозно за здоров'я людей, особливо маломужих, інвалідів і пенсіонерів, переклавши цю справу з плечей медиків на широкі плечі наших годувальників і торгівців. Приміром, скільки вже сказано, що ожиріння — це результат вживання жирної їжі! Тепер дійде після фантастичного підвищення цін на масло, сало, інші жири. Прямо на очах наші громадяни почали збавляти у вазі і скоро стануть такими мініатюрними і елегантними, як балерини.

А проти гіпертонії — геть каву і гострі харчові продукти: проти саломонельозу — повна відмова від яєць, які стали справді дорожчі золота. І так в усьому.

Тепер наші «рятувальники» взялися за цукровий діабет, який не терпить солодкого. Не встигли споживачі отоварити талони на цукор, видані на третій квартал, як з 17 вересня їхня ціна в магазинах зросла майже у вісім разів. Тепер є цукор, але нема покупців на нього, і діабет, хоче він цього чи не хоче, має відступити.

Але, дивна річ, людей «рятують», а вони пручаються, не раді цьому — ось уже кілька днів сотні вінничан шикуються в п'єкети, перекривають рух транспорту на головних магістралях. Тільки завдяки неймовірним зусиллям мера міста Дворкіса, працівників міліції вдається уникнути більш серйозних наслідків такої «турботи» про людину. Бо споживачі ніяк не можуть зрозуміти, чому в нашому «Цукровому Донбасі», де налічується 40 цукрозаводів

ПОЛІТИЧНИЙ МЕТРОНОМ 14.09—21.09

І комбінатів, відтепер не вип'єш навіть склянки солодкого чаю чи компоту. А про морозиво, тістечка, карамельки вже й говорити не слід. Отож, наші дорогі власті уже впритул підійшли до дітей, взяли за їх здоров'я і настрій.

Усе це — відомі фокуси ще з імперської практики регулювання бюджету, так звана, цінова гойдалка: знизили на 10 відсотків ціну на залежну ковбасу — тут же на 800 відсотків підняли її на цукор. Хто від цього страждає — відомо: рядові громадяни. На особливий бюджет верхів таке подорожчання не вплине — зарплата не та.

Серед інших подій тижня слід відмітити початок роботи чергової сесії Верховної Ради України, яка триватиме до грудня.

Можна собі уявити, скільки буде витрачено словесної руди в ім'я поліпшення життя народу. Понад сто питань має розглянути парламент і найголовніше, до чого готувалась значна частина депутатів — це, насамперед, «виручування рук» президентові Кравчуку і прем'єру Фокіну, наче вони в усьому винні, а не ті, що, перебравшись з партійних комітетів у державні структури, продовжують насаджувати «реальний соціалізм» з слезами на очах.

Було б непереливки ниміти керівникам України, які вони не зробили те, що роблять в шахах

хід конем — перенесли свої виступи — звіти на пізніше, остудивши запал опозиції і втопивши її в нескінченних дебатах про підприємництво, приватизацію державного майна та інше.

Далеко не радісніші події сталися цього тижня у наших колишніх друзів по Союзу. Так, в Росії різко підвищено ціни на енергоносії, що не може не зачепити і нас. З 18 вересня там уже у півтора рази подорожчали квитки на всі види транспорту та електроенергію.

Не видно кінця міжнародним війнам на Кавказі, в Таджикистані, інших регіонах, загострюється проблема навколо Курильських островів.

А що ж все-таки було заспокоїливого?

Якщо виходити з повідомлень преси, радіо, телебачення, то маємо радіти з того, що в Південній Осетії, Придністров'ї замість сотень жертв, ніні гинуть щодня лише десятки чи одиниці ні в чому не виних людей. Отже, є прогрес. Слава богу, в «бойових» зведеннях цієї божевільної витчизняної війни нема згадки про Україну.

Ну, а найбільшу радісну подію маємо від того, що містам Глухову і Чернігову минула певна кількість літ від дня заснування — привід для святкування. Як кажуть, на безрибі'ї і рак риба, або чим би дитя не тішилось, аби не плакало.

І. СТУПАК.

В пошуках студентської сонати

Мабуть, не тільки викладачам, а й студентам набрид мідний крик дзвінка, який сповіщає про початок і закінчення пар. Щось в ньому було справді тупе, бездушне і крикливо-тривожне, наче синал бід. Тож з'явилися дзвінки з музичним начинням. На жаль, компартійні диригенти і їх поставили на службу пропаганди реального соціалізму і щасливого майбуття.

Пам'ятаєте, як вони вигравали: «Я другой такой страны не знаю, где так вольно дышит человек». Навіть тоді, коли студенти на перерву прямували задовольнити свої природні потреби, їх не залишали в спокої ідеологічні нагляді.

Нині, звісно, Лебедєв-Кумач і Дунаєвський не втручаються в розклад занять. І все ж гарна мелодія приємніша металевому дзвону. Тому Інститутська адміністрація шукає такий музичний твір для сигналів початку і закінчення пар, який би став приємним і для душі, і для слуху. Але справа ця не така проста. Спочатку були обрані мелодії відомих українських пісень «Думи мої, думи» і «Реве та стогне Дніпр широкий». Та щось не вийшло у технічних працівників, які мали вкласти ці музичні фрази в радіопередавальну систему. Виходило, що Дніпро не тільки ревів і стогнав, а кашляв і відверто фальшивив. Не краще з музичним фрагментом пісні «Червона калина», що нині звучить. — Його записано в надто швидкому темпі.

Не знаю, хто як, а Тамара Болеславівна Бузальська — директор культурно-художнього центру — дуже ображалась, слухаючи такі музичні перли. На багатьох засіданнях і нарадах вона про це говорила і... договорила, що їй особисто докорили знайти потрібну мелодію, таку, яка б стала справді студентською сонатою.

З тих пір Тамара Болеславівна не покидає рояля, прослуховує різні пісні, шукаючи ту, єдину. Навіть вдома награв різні музичні фрази. А коли хворіла — то по телефону передавала колегам на кафедрі ноти пісень, що сподобались.

Хочеться знайти мелодію вільну від політики, нейтральну, спокійну і задушевну, — ділиться вона своїм задумом. — Найкраще підійшла б не заїжджена народна пісня. Пам'ятаю чимало таких і гадаю, що не забаром на одній з них зупинюсь. Це буде мелодія для сигналу закінчення пар, щоб слух студентів відпочив, а душа відгукнулася добром і любов'ю.

А для початку занять хочеться взяти іншу музику, маршевого характеру, наприклад, з Гімну міжнародної студентської організації. А, можливо, щось знайду інше.

До речі, колектив КХЦ за допомогою Інститутських митців задумав створити Гімн Вінницького політехнічного інституту. Тож прохання до читачів газети висловити свої думки, ідеї. Свої пропозиції шліть на адресу КХЦ або редакції багатотиражки «За інженерні кадри».

Л. ЛЕОНІДОВ.

НАРЕШТІ на планеті зачарували злагода і спокій: ніхто нікого не кривдить, не грабує, не гвалтує. Ні черг, ні багатих і бідних, ні мільйонерів, ні калік, взагалі — жодної живої душі. Замість них — комп'ютери залізні. Ідуть собі вулицями, поскрипують шарнірами, а в очах іскорки перебігають, як на електронних табло світлові сигнали. Ідуть і заходять в різні установи, організації: то в трест «Комп'ютердетальпостач», то в ательє по ремонту вузлів, то в кабінет молодого Кібера і таке інше.

І підприємств тут до чорта: рудники, металургійні заводи, ливарні. В основі всього — метал — хліб і сімь Комп'ютерландії. З нього виплило все населення країни, зроблені вулиці і будинки, заводи і фабрики.

Прекрасна країна Комп'ютерландія. Її громадяни ніколи не б'ються, не пнуть в начальників — там всього один керівник — Верховний комп'ютер п'ятої категорії складності.

А це таке диво: ніхто нічого не їсть і не п'є, хіба що мастило перед початком роботи, тому і туалетів нема. Тютюну і сигарет не побачиш, бо ніхто не палить і перекурів не робить. Усі тільки працюють і працюють.

Одне слово, дуже вигідний народ. Коли б такий при Сталіні був, то побудували б не тільки соціалізм з людським обличчям, а й комунізм без будь-якого обличчя і навіть без тіл — одні скелети. І не треба ні їдальні, ні квартир, навіть нар, де комунізовані залізяки мали б акриватися одною ковдрою. Бо сплять вони стоячки, дивляться на неподобства, не моргаючи, слухають крізь вуха, яких просто нема ні спереду, ні ззаду.

А працюють, як заведені, без примх, вимог, страйків, виготовляють самі для себе запчастини і вузли. Правда, коли з тих чи інших планетарно-космічних причин якийсь Кібер накладає голову, то комп'ютерландська промисловість одержує держзамовлення на виготовлення заміни, щоб компенсувати втрату — кількість залізного населення не повинна ні зменшуватись, ні збільшуватись.

А після трудового дня — стадіони, ринги, полігони, де твердолобі громадяни змагаються в міцності своїх шиттів, шарнірів, патрубків. Дехто прямує в кабаре, щоб перепустити зайву чарку свіжого мастила. І дуже вчаться, гризуть граніт науки, позаяк зуби в них залізні. Скрізь інститут, університет, академії і половина комп'ютерландців мають вечні ступені — докторів, кандидатів, магістрів наук. Ось, наприклад, один з багатьох

вузів, як стверджують архівні документи створений на базі колишнього Вінницького політехнічного інституту ще тисячі років тому. Тільки тепер він називається не ВПІ, а ІПВ — Інститут пізнання Всесвіту.

Отож заглянемо в одну з аудиторій цього інституту, де починається лекція з історії Комп'ютерландії.

За столами — 30 металевих гавриків, як краплі води схожі один на одного. Ніхто нікому не шепоче на вухо про любов, не краде у сусіда, ніхто після заняття не викручує в гуртожитку лампочок, не зриває в будці телефонних трубок. Перше, усе це нікому не потрібне, а по-друге, коли на зорі створення цієї прекрасної країни якийсь недо-

льки припинився збут продукції і видача зарплати, вони кинулися в спекуляцію, розбій, мафію, в міжконтинентальну і міжпартійну різню. А тут ще ядерні катаклізми, озонові дірки, екологічні катастрофи, голод. У масовому порядку почали вимирати цілі народи, гинути держави. Через кілька років на землі залишилися тільки Ельцин, Фокін і Жириновський зі своїми програмами будівництва щасливого життя. Залишились і депутатський корпус, а також Касатонов з флотом, але вже без корабельних екіпажів і частина бізнесменів-спекулянтів. Але невдовзі і вони відправились до тьоти Фені, оскільки ні народні депутати, ні адмі-

ДО ТЬОТІ ФЕНІ

НЕНАУКОВА ФАНТАСТИКА НЕ БЕЗ ГУМОРУ І САТИРИ

розвинутий Кібер спробував нечесним шляхом розжитись запасним транзистором для вузла підслуховування. Верховний робот зробив йому коротке замикання і він згорів, як швед під Полтавою.

Про це всі знають і дуже бояться свого керівного залізяки, не так як колись люди президента чи прем'єра.

Але повернемося до аудиторії. Лекцію про загибель людської цивілізації читає комп'ютер з наклейкою «Викладач». Він розповідає: ... Все почалося тоді, коли люди на одній шостій стали дуже розумними і почали один одного обдурювати, назвавши це «лібералізацією цін».

— А що це таке лібералізація? — запитав комп'ютер з наклейкою «Студент».

— Образно кажучи, це своєрідна гра в перегонки. Приміром, виробники машин для села несподівано підняли ціни на свої вироби у 10 разів. У відповідь селяни теж зробили корекцію вартості своєї продукції, і головна частинка стала дорожчою за коробку транзисторів. Тоді промисловець ще в сто разів закрутив свої ціни. Відповідно вчинили транспортники, зв'язківці, побутовці, комунальники і знову ж таки селяни. І завірувало, зашуміло. Дійшло до того, що все почало зупинятися — заводи, фабрики, транспорт, друкарні, телефон, культура, наука. Бо настав той момент, коли ніхто вже не міг нічого ні купити, ні продати.

— От дурні, — смикнув антенною-аусиками Кібер на задній парті. — А що ж було далі?

— А далі ті істоти почали шукати порятунку, бо вже їсти нічого не було. Залишившись без роботи на своїх заводах і фабриках, оскі-

можуть вижити, коли нікого обманювати.

— Так їм і треба! — з металевим холоком в голосі вклинився інший Кібер і зацікавився, — хто ж все-таки зостався на цій грішній землі?

— Ми zostалися — комп'ютери. Зрозумівши, що людству настала клямка, група найдосконаліших роботів, можливо, з числа тих, що числились на балансі ВПІ, зібрались в одному з комп'ютерних класів і провели нараду — як вижити. Наймудріші винайшли спосіб обійтись без програмістів і одержувати енергію з атмосфери і випромінювань космічних тіл. Ось чому у нас на головах такі складні антени. А земля, що позбулася людей, остаточно запустіла, перетворилась в пустелю. Села і більшість міст зникли. Залишилися тільки ми і те, що нами тепер сподружало.

— От паразити! — обурились залізні студенти.

— Цими днями здійснимо екскурсію до музею недержавних, і ви їх побачите заспиртованих у колбах. Серед експонатів є партократи і демократи, спекулянти і рекетири, націонал-патріоти і навіть парламентарії, які за твердолобство не відрізняються від наших роботів найнижчої категорії.

...Незабаром пролунала мелодія національного Гімну Комп'ютерландії, що служила сигналом закінчення занять, і весела юрба молодих Кіберів, подзвонюючи металевими компонентами, вийшла з аудиторії. Це були вільні, безтурботні конструкції, які не знають їх хвороб, ні дефіцитів, ні спраги, ні голоду, ні навіть турбот про місце на кладовищі. Халбари в Комп'ютерландії не практикуються.

Л. НОВІНСЬКИЙ.

ПСИХОЛОГІЧНІ ОПОРИ ІМПЕРСЬКОЇ ІДЕОЛОГІЇ

Новий навчальний рік — нові клопоти викладачів суспільних наук: концептуальна база, аргументація, фактографічний матеріал — все перебуває в стадії динамічного накопичення, оновлення. Серед інших нових проблем, до яких сумлінному гуманітарієві — історикові і політологу, філософові і економістові, культурологові і мовникові — доведеться упродовж лекційного курсу звертатися не раз, особливе місце нині посідають проблеми імперської ідеології, експансіонізму, асиміляторських устремлінь та методологічних хитрощів, їх завальовування, виправдання (й відповідно — критики, демістифікації). До обміну досвідом, викладацькими знахідками в цій найактуальнішій проблематиці я й закликаю колег-гуманітаріїв. Сьогодні ж — так би мовити, авансом — хочу поділитися одним із найцікавіших гостро сучасних документів соціальної психології, тієї соціальної психології, що служить живою основою й опорою зужитих ідеологічних імперських догм. Це — приватний, адресований родині, лист москвича, полковника у відставці, відважно опублікований його племінником, відомим харківським літературним критиком, у харківській просвітницькій газеті «Слобожани» за серпень цього року (ім'я публікатора для широкого читачького загалу сховане за криптонімом, автор листа фігурує під домашнім «дядя Ваня»).

Документ наводжу повністю: «Живемо, як у лихомому сні. Радянський Союз розвалили три зрадники Батьківщини: Ельцин, Кравчук, Шушкевич. Народ їх покарає! Розвалюється й Росія. Люди стали злидарями, голодні, роздягнуті. Страждаті діти: не бачать м'яса, фруктів. Економіка розвалена. Зростають корупція, спекуляція, злочинність, йде національна ворожнеча. Горбачова, Ельцина, Кравчука, Шушкевича, націонал-президентів треба судити й суворо покарати за зраду Батьківщини, соціалізму, партії. Незабаром пролунала мелодія національного Гімну Комп'ютерландії, що служила сигналом закінчення занять, і весела юрба молодих Кіберів, подзвонюючи металевими компонентами, вийшла з аудиторії. Це були вільні, безтурботні конструкції, які не знають їх хвороб, ні дефіцитів, ні спраги, ні голоду, ні навіть турбот про місце на кладовищі. Халбари в Комп'ютерландії не практикуються.

Л. НОВІНСЬКИЙ.

«Живемо, як у лихомому сні. Радянський Союз розвалили три зрадники Батьківщини: Ельцин, Кравчук, Шушкевич. Народ їх покарає! Розвалюється й Росія. Люди стали злидарями, голодні, роздягнуті. Страждаті діти: не бачать м'яса, фруктів. Економіка розвалена. Зростають корупція, спекуляція, злочинність, йде національна ворожнеча. Горбачова, Ельцина, Кравчука, Шушкевича, націонал-президентів треба судити й суворо покарати за зраду Батьківщини, соціалізму, партії. Незабаром пролунала мелодія національного Гімну Комп'ютерландії, що служила сигналом закінчення занять, і весела юрба молодих Кіберів, подзвонюючи металевими компонентами, вийшла з аудиторії. Це були вільні, безтурботні конструкції, які не знають їх хвороб, ні дефіцитів, ні спраги, ні голоду, ні навіть турбот про місце на кладовищі. Халбари в Комп'ютерландії не практикуються.

Л. НОВІНСЬКИЙ.

дії. На заводах створюються ради, народні дружини. Створено багато комуністичних партій. Відроджена ВЛКСМ, зростають партійні організації. Мітинги й маніфестації в Москві збирають сотні тисяч трудящих: море червоних прапорів і стягів, бойові пісні. Вони проходять під знаком вимоги відставки Ельцина і його злочинної кліки. Соціальний вибух назріває! Готується пленум ЦК КПРС і XXIX з'їзд КПРС (об'єднавчий). Жити стало неможливо.

Я вступив — до РКП — Російської комуністичної робітничої партії. Зберігається стаж і партквиток КПРС. Висилаю частину газети про криваву неділю 23 лютого 1992 р. — я був учасником подій тих, як і брав участь у пікетуванні Останкіно — цього розсадника жидо-масонської змови. Ми переможемо!

З компривітом дядя Ваня. 22. VII. 92 р.»

(«Слобожани», серпень. — Харківський ежендельник «Панорама» — 1992, № 31, стор. 5).

Отаким компривіт, отакі дяді Вані!

Одним словом: нагнітан-ня передпогромницького психозу.

Для психоаналітика — повний набір ключових понять сигнальних слів під рубрикою «Хомо советікус». Все на поверхні: стабільність, іменована патріотизмом; витягування на перший план тьмових сторін життя, про які раніше і заїкатись не вельо було; зв'язний шовінізм і зоологічне маніакальне юдофобство; маніакальне вишукування каверз капіталістів; всепроникний більшовицький міфологізм аж до готовності за відомими кінозразками розіграти новий Октябр — з червоною гвардією, бойовими піснями і т. д. А при тому — жодної тіні сумніву стосовно першої, 1917 року, червоногвардійської спроби нагодувати голодних та розчистити шлях «об'єктивним законам історії». Хоч, певне ж, полковникові за час служби не раз доводилось втокмачувати підлеглим про ті «об'єктивні закони», принаймні, стосовно Чехословаччини, Нікарагуа, Афганістану... То, бач, лиш таку градацію, як СРСР, зуміли розвалити й трійко некеріваних «зрадників», зібравшись у Беловезькій пущі. Розчерком пера!..

Втім, не позбавлятимуть шанованих колег можливості самостійного прочитання документа, де промовистими є кожне слово, інтонація.

М. СТРЕЛЬБИЦЬКИЙ, ст. викладач КТІК.

Чарівник

В пошуках знань про щастя у мене недавно на цілосінтійський тиждень з'явився поводити — молода, симпатична особа. Зайшли ми якомсь в майстерню художника А. С. Шевченка, людини обдарованої і душею нескупої.

Мене, фотографа, і методиста КХЦ Наталю Зоряніну Грозну було прийнято, як старих добрих знайомих. Летіла хвилина за хвилиною, дзигар непримітно міняв одну годину на іншу, а розмова все текла й текла, зрідала піднімаючись то на пагорб легкої суперечки, то на гору оплесків.

— В житті мені багато чого хотілось, але я маленька людина і тому судба завше наскребла для мене щось з самісінького дна торбинки щастя, — посміючись, говорив художник. — Головне — не зраджувати тому талантові, який тобі подарував бог.

Потім Анатолій Семенович зняв з цвяха гітару і під переливи струн зазвучав м'який ширий голос. Спершу непомітно розтанули — розчинились у цій мелодії меблі, потім стали зникати стіни, а зрештою — і місто з його нескінченною низкою лю-

дських суперечностей. Все змішалось, злилося з задумливим світом картин художника, картин надвечір'я. Ніби спокій старого цвинтаря на мить зупинив нас, змусив задуматись: чи не занадто багато претензій до білого світу в маленькій двоногій істоті, якій треба вчитись радіти дрібницями буднів?

Степан ЛІСОВИЙ.

На фото: художник А. Шевченко, картини якого ви можете побачити у виставочних залах КХЦ.

